

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๙ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

ความรู้พิสดารมากคือแม่ชีแก้ว

พูดถึงเรื่องหลวงตาได้พาพี่น้องทั้งหลาย ขวนขวายสมบัติเข้าสู่คลังหลวงของเรา ได้เป็นจำนวนมากพอสมควร ทองคำเวลานี้ได้เข้าสู่คลังหลวงแล้ว ๑๑,๕๗๖ กิโลกรัม เฉพาะทองคำนะ นับว่าได้มากพอสมควร ไม่มีสมัยใดจะเทียบเท่าสมัยปัจจุบันที่พี่น้องทั้งหลายรวมกัน นำสมบัติคือทองคำเป็นต้นเข้าสู่คลังหลวงของเรา นับว่าได้มาก แต่ดอลลาร์ได้เพียง ๑๐,๒๑๔,๖๐๐ ดอลลาร์ ได้เข้าสู่คลังหลวง จากนั้นดอลลาร์ก็ไม่ได้เข้าอีก ก็เป็นไปตามที่เรากำหนดพิจารณาแล้วปฏิบัติตามนั้น เพื่อประโยชน์แก่ชาติไทยของเราเอง

ดอลลาร์นั้นเข้าเพียง ๑๐ ล้านกว่า จากนั้นก็มาช่วยเงินไทย เงินไทยออกช่วยชาติของเรา การปลูกการสร้างสถานที่ต่างๆ มีโรงพยาบาลเป็นสำคัญ โรงพยาบาลนี้พิสดารมากทั่วประเทศ ไม่มีภาคไหนที่ไม่ได้รับการสงเคราะห์จากสมบัติพี่น้องทั้งหลายบริจาคออกไป พวกโรงพยาบาลทั่วประเทศไทย เรียกว่าทุกภาคเลย สมบัติที่ออกช่วยโลกคราวนี้ โรงพยาบาลรู้สึกจะเป็นอันดับหนึ่ง ที่ได้รับการสงเคราะห์จากพี่น้องชาวไทย เราช่วยเหลือปลูกสร้าง ตั้งแต่เครื่องมือแพทย์ไปเป็นลำดับลำดับ โรงพยาบาลนี้มีทั่วประเทศไทย ก็ออกช่วยทั่วประเทศไทยตามความจำเป็น ทุกภาคเลยช่วยเหลือหมด

สมบัติของพี่น้องทั้งหลายนำมาบริจาคนี้ จะเรียกว่าเป็นประวัติศาสตร์ก็ไม่ผิด ในการช่วยชาติของพี่น้องชาวไทยเราคราวนี้ และผู้นำคือหลวงตาบัว บริสุทธิสูงสุด ส่วนไม่มีแม่บาทหนึ่งที่จะเข้ากำมือของเรา ได้เท่าไรออกช่วยโลก เพราะเราช่วยโลกด้วยความเมตตา เราพอทุกอย่างทุกอย่างแล้วในหัวใจของเรา ตั้งแต่วันเริ่มแรกประพฤติปฏิบัติ บวชมาตั้งแต่วันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๔๗๗ นั้นละสิ่งสมความดีตั้งแต่บัดนั้นมา จนกระทั่งได้ออกช่วยชาติบ้านเมือง

สิ่งสมความดีก็คือ ศึกษาเล่าเรียนแล้วก็ออกปฏิบัติ นำธรรมเข้าสู่หัวใจ จากนั้นก็นำธรรมออกสู่โลก ด้วยการสงเคราะห์สงหาเทศนาว่าการต่างๆ สั่งสอนพี่น้องชาวไทยเราให้รู้จักดีจักชั่วจักบุญจักบาป รู้จักนรกสวรรค์ ถ้ามุขย์เราเฉพาะอย่างยิ่งชาวพุทธเราไม่รู้สิ่งเหล่านี้แล้วเรียกว่าหนที่สุดเลย คำว่าบาปมีบุญมีใครเป็นคนสอนไว้ พระพุทธเจ้ามีก็พระองค์นับได้เมื่อไร แม่น้ำมหาสมุทร เม็ดหินเม็ดทรายยังสู้ไม่ได้ มากขนาดนั้นละพระพุทธรูปเจ้า นำธรรมมาสอนโลก สอนแบบเดียวกันหมด ไม่มีพระองค์ใดแหวกแนวไปสอนผิดกัน แม้นิดหนึ่งไม่มี บรรดาพระพุทธรูปเจ้าตรัสรู้ธรรมโดยชอบแล้ว เป็นศาสดาเอกของโลกเป็นลำดับลำดับถ่ายทอดกันมาเรื่อยๆ จนกระทั่งปัจจุบันนี้ก็คือ

พระสมณโคดมของเรา ต่อจากนี้ก็พระอริยมะตไตรย ท่านวางเป็นแถวเป็นแนวมา นี่ละ ศาสนานี้มีหลักมีเกณฑ์ ไม่ใช่ลุ่มสี่ลุ่มห้าเข้ามาเป็นศาสนา อะไรเข้ามาเป็น ศาสนา แล้วก็เอาไฟมาเผาตนเอง อย่างนั้นไม่มีในพุทธศาสนา

พุทธศาสนานี้สอนด้วยสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบทุกอย่างแล้ว ใครประพฤติ ปฏิบัติตามนี้แล้วอย่างน้อยเป็นคนดีขึ้นเป็นลำดับ จากนั้นก็เจริญรุ่งเรือง ทั้งหน้าที่การ งานส่วนรวมส่วนย่อยส่วนใหญ่ ถ้ามีธรรมเข้าเคลือบแฝงแล้วการงานทั้งหลายจะสะอาด สะอ้านเรียบร้อยดีงาม ไม่ค่อยรั่วไหลแตกซิมไปไหน ธรรมเป็นเครื่องปกครองเป็น อย่างนั้น

อย่างหลวงตาที่นำพี่น้องทั้งหลายนี้ไม่ปรากฏเลยในหัวใจว่า ได้เอาเงินพี่น้อง ทั้งหลายมาเข้าพกเข้าห่อในตัวของตัวเอง หนึ่งบาทไม่เคยมี มีเท่าไรออกหมดๆ เลย เงินวัดนี้ถ้าหากว่าเราจะสั่งสมตั้งแต่มาสร้างวัดป่าบ้านตาดมีผู้นำมาถวายนี้ เรียกว่า พันล้านเราไม่อยากจะพูดนะ ใ้ว่าหมื่นล้านขึ้นไป สำหรับวัดป่าบ้านตาดที่ได้รับการ บริจาคจากพี่น้องทั้งหลายจากที่ต่างๆ เรื่อยมา ตั้งแต่เริ่มสร้างวัดมาได้ ๕๐ กว่าปี เงิน จำนวนเหล่านี้ไม่ไปไหน ออกหมดเลย ทางวัดไม่สั่งสมไม่เก็บ มีแต่ช่วยโลกมาโดย ลำดับลำดับจนกระทั่งปัจจุบันนี้ ช่วยเต็มเม็ดเต็มหน่วย นี้เรียกว่าธรรมช่วยโลกช่วย อย่างนี้

ถ้ากิเลสช่วยกิเลสมันขี้ขยาแหลกหมดไม่มีอะไรเหลือ กินไม่พอคือกิเลส เหมือนไฟได้เชื้อ ไฟมันพอเชื้อที่ไหน ไส้เข้าไปซิณะ เชื้อมีเท่าไรไส้เข้าไปจะให้ไฟดับ ด้วยเชื้อนี้ไม่มี เสริมขึ้นไปเรื่อยๆ เปลวจรดเมฆนุ่น ไฟมันสูงขนาดนั้นเมื่อได้รับการ ส่งเสริมแล้ว กิเลสก็เหมือนกันเมื่อได้รับการส่งเสริมแล้วได้ทำอะไรไม่พอๆ คือกิเลสบน หัวใจสัตว์

กิเลสไม่มีที่อยู่ โลกธาตุกว้างแสนกว้างจะไม่อยู่ที่ไหน อยู่ในหัวใจของสัตว์โลก นั้นแหละ เฉพาะอย่างยิ่งอยู่ในหัวใจของชาวพุทธเรา ถ้าชาวพุทธเราไม่รู้จักกิเลสว่าเป็น ภัยแล้วก็หมดทำ หมดความสง่าราศีในนามว่าลูกชาวพุทธ ไม่รู้จักบุญจักบาป หาบแต่ บาปแต่กรรมเข้าสู่หัวใจตลอดเวลา ตายแล้วจมลงในนรก คำว่านรกมีมาก็ก็ก็ก็ลี้ พระพุทธเจ้าองค์ไหนตรัสรู้ขึ้นมา มีองค์ไหนบ้างที่ปฏิเสธว่านรกไม่มี สวรรค์ไม่มี พรหมโลกไม่มี นิพพานไม่มี สัตว์ทั้งหลายพวกเปรตพวกผีในภพต่างๆ ในน้ำบนบก บนฟ้าอากาศที่ไหนมีหมดที่สัตว์ต้องกำเนิดได้ ต้องไปถือกำเนิดเกิดตามอำนาจแห่ง กรรมของตน มีได้ทุกแห่ง เกิดในน้ำบนบกบนฟ้าอากาศ ที่ไหนๆ เกิดได้ทั้งนั้นด้วย อำนาจแห่งกรรมใส่ให้ไปเกิด

อย่างคำว่ารกๆ มีใครไปรู้ไปเห็น ก็มีแต่พระพุทธเจ้าไปรู้ไปเห็น แต่สัตว์ทั้งหลายไปตกได้นะ ไม่เห็นแต่ตกได้ง่ายๆ ผู้ที่รู้ที่เห็นตามคำสอนท่านแล้ว จะมีการหลีกเลี่ยงในสิ่งที่ชั่วช้าลามก อันเป็นทางที่จะเข้าสู่รกหมกไหม้ ให้ได้รับความทุกข์ความทรมาน ปลีกตัวออกจากความชั่วทั้งหลายแล้วก็ไม่ไปตก แล้วสั่งสมความดีงามขึ้นมา แล้วความดีงามทั้งหลายนี้ละahunคน อย่างน้อยให้มาเกิดเป็นมนุษย์ผู้มีอำนาจวาสนา บุญญาภิสมภาร มีอรรถมีธรรมภายในใจ เป็นที่น่ากราบไหว้บูชาของประชาชนทั้งหลาย ถ้าเป็นมนุษย์ก็เป็นมนุษย์ประเภทนี้

ไม่ใช่มนุษย์เป็นเปรตเป็นผีหาคอกหลัก หาปล้นหาสะดมบ้านเรือนเขา โลกกว้าง แสนกว้างไม่อยู่ เข้าไปอยู่ในเรือนจำในตาราง พวกสัตว์เหล่านี้สัตว์นรก มนุษย์เป็นสัตว์นรกดูเอาอยู่ในเรือนจำมันก็มีเหมือนกัน พอพูดอย่างนี้แล้วก็ระลึกถึงแม่ชีแก้ว แก่พิสดารมากนะ ความรู้ความเห็นแปลกๆ ต่างๆ แก่ไปเห็นหมดเลยแดนนรกสวรรค์ พวกเปรตพวกผีประเภทต่างๆ จิตแก่พิสดารมาก ตอนนั้นยังเป็นสาว พ่อแม่ครูจารย์มันไปอยู่หนองน่อง บ้านห้วยทราย ฟังเทศน์แล้วแกเกิดความเลื่อมใสแล้วไปปฏิบัติภาวนา ภาวนามันเป็นจริง ๆ ชิตินี

เราสรุปความเลยเป็นจริง ๆ ออกมาหาท่านมาเล่าให้ท่านฟัง ท่านก็ชี้แจงทุกสิ่งทุกอย่างให้ฟังจนเป็นที่พอใจ ความรู้ของแก่พิสดารมาตั้งแต่โน้น ที่นี้เวลาท่านจะจากไปท่านก็วิตกวิจารณ์ เออ นำสงสารเด็กผู้หญิงคนนี้ ถ้าหากว่าเป็นผู้ชายเราจะให้บวชเป็นเณรแล้วเอาไปด้วย แต่นี่เป็นผู้หญิงมันลำบาก ให้อยู่เสวยบุญเสวยกรรมไปเสียแล้วท่านก็ทิ้งท้ายว่า หลังจากนั้นไปแล้วจะมีผู้มาแนะนำสั่งสอน ท่านวางใจ แล้วท่านก็จากไป แก่ก็ไปมีครอบครัวเหี้ยเรือน ครอบบ้านครองเรือนอยู่ ๑๒-๑๓ ปีแก่ก็ออกบวช หนไม่ไหว นั้นถึงกาลเวลาแล้วหนไม่ได้นะ ออกบวชเลย

ออกบวชปฏิบัติธรรม ที่นี้ความรู้ความเห็นของแก่เป็นอย่างว่าแหละ ที่พ่อแม่ครูจารย์มันท่านห้ามไม่ให้ภาวนา คือเราไปนี้ห้ามไม่ให้ภาวนา เพราะความรู้ที่พิสดาร หากไม่มีผู้แนะนำสั่งสอนแล้วจะเสียได้ท่านว่า แล้วท่านก็ไป ที่นี้พอแก่มีครอบครัวเหี้ยเรือนแล้วอยากภาวนาเป็นกำลัง เลยลาสามีออกไปบวช ออกบวชก็พิสดารมากทีเดียว ไม่ใช่เล่น ๆ บวชแล้วแก่ก็ปฏิบัติธรรม ความรู้ความเห็นนี้พิสดารมาก พวกเปรตพวกผีนรกอเวจีเห็นหมดจิตนะ พูดนี้อาจหาญชาญชัยมากทีเดียว จนกระทั่งไปพบถึงพวกผี

แก่เล่าให้ฟังถึงเรื่องพวกผี ผีก็มีหลายประเภท ผีเป็นคนดีตามประเภทของผีก็มี ผีเป็นอันธพาล ผีโหดร้ายทารุณก็มี เวลาแก่ไปดูพวกผีอยู่ในเมืองผี ไปดูเขาซังเอาไว้ ๆ เป็นห้องซังของผีนั่นแหละ แก่ก็ถาม นี้ละความรู้ของแก่เป็นอย่างนั้น แล้วผีเหล่านั้นอยู่ด้วยอิสระความเป็นผีของตน แต่ผีเหล่านี้ทำไมจึงต้องถูกกักถูกขังวางั้นนะ โอ้ ผีเหล่านี้

เป็นผีอันธพาลปล่อยไว้ไม่ได้ มันไปรุกรานเพื่อนฝูงทั้งหลายให้ได้รับความลำบากลำบาก จึงต้องเอามาขังเอาไว้ คือผีด้วยกันก็ยังคงถูกกักถูกขัง พวกนี้พวกผีอันธพาล

นั่นเห็นไหม แกรู้ขนาดนั้นนะ ไปเห็นพวกผีที่ถูกขังเอาไว้ ผีทั้งหลายก็เหมือนอย่างคนเราเต็มบ้านเต็มเมืองแต่ไม่ถูกขัง แต่พวกสัตว์วันรอกอยู่ในเรือนจำถูกขังเห็นไหม ละ นี่มันก็เป็นประเภทอย่างนั้นละ แกพิสดารมากนะความรู้ นี่ละที่พ่อแม่ครูจารย์ห้ามเราไปนี้ห้ามไม่ให้ภาวนา แต่ท่านทั้งหลายเอาไว้ว่า ต่อไปจะมีผู้มาสอน แล้วท่านก็ผ่านไป

มันดลบันดาลอะไร พ.ศ.๒๔๙๔ เราก็ก้าวไปห้วยทราย เวลาเราจะไปแกก็รู้ล่วงหน้า นั่นละความรู้ของแก เวลาเราจะไป เออ คราวนี้จะมีครูบาอาจารย์ทั้งหลายมาโปรด คล้ายคลึงกันกับหลวงปู่มั่น เหาะเห็นเดินฟ้ามานี้สว่างมาก ดาวดวงเล็กดวงใหญ่ เหาะลอยบนอากาศมาลงห้วยทรายและรอบ ๆ ห้วยทรายนี้หมดเลย จะมีครูบาอาจารย์ มาสั่งสอนเราคราวนี้ คล้ายคลึงกันกับสมัยหลวงปู่มั่น

เพ็ญเราก็ไปอีกแหละนั่นก็ดี เพื่อนฝูงก็ไปด้วยอยู่จำพรรษานอก ๆ จากห้วยทรายไปหลายแห่งหลายหน พระเยอะที่เราไปจำพรรษาอยู่นั้น ๔ ปี แกก็มาเล่าเรื่องภาวนาให้ฟัง โห้ พิสดารมากนะ แกพูดว่าหลวงปู่มั่นท่านห้ามไม่ให้ภาวนา คืออันนี้ถ้าไม่มีใครมีความรู้แนะนำสั่งสอนแล้วจะไม่ได้ มันเป็นบ้าได้ ท่านห้าม แต่ท่านทั้งหลายเอาไว้ ต่อไปจะมีผู้มาแนะนำสั่งสอน ก็พอดีจังหวะเราไปที่นั่น

แกมาเล่าให้ฟังพิสดารมาก เราค่อย ๆ ตีตะล่อมเข้ามา ๆ ทีแรกเปิดให้แกพูดให้ฟังให้หมด เป็นยังไง ๆ ในความรู้จากจิตตภาวนา เอ้า ๆ เป็นยังไงเล่าให้ฟังให้หมด เราบอกกัน แกก็เล่าจนสุดกำลังความสามารถ แหม พิสดารความรู้ แต่แกหาว่าไม่ว่า ความรู้นี้เป็นความรู้ให้เพลิดให้เพลินให้หลงไปตาม ไม่ใช่ความรู้แกก็เลส เป็นความรู้เหมือนอย่างตาเราไปเที่ยวที่ไหนเห็นนั้น ๆ เห็นไปเฉย ๆ ไม่ใช่เห็นแกก็เลส จากนั้นพอสมควร แกเล่าให้ฟังเรียบร้อยแล้ว ทีนี้เราก็กติตะล่อม สอนแก แกติด ติดจนกระทั่งกับเรานี้ ถกเถียงกันเลยเที่ยว ลูกศิษย์กับครูชดกันเลยเที่ยว

คือลูกศิษย์ไม่ลงครู ดีไม่ดีแกจะประมาทเราด้วยซ้ำ แต่ก็ไม่ประมาท แต่แกติดภาวนาของแก มีความรู้แปลก ๆ ต่าง ๆ วันไหนภาวนาจิตไม่ได้ออกเที่ยวอย่างนี้แล้ว เรียกว่าเหมือนไม่มีผลอะไรเลย ถ้าจิตได้ออกเห็นอย่างนี้แล้ว ก็ชั่วโมงก็ตามนั่งฟาดจนตลอดรุ่ง มีแต่ออกรู้ออกเห็นพวกเปรตพวกผี พวกโจรพวกมาร สวรรค์ชั้นพรหม เห็นหมดเลย ให้แกเล่าให้ฟังเต็มที่แล้วเราก็กติตะล่อมเข้ามา เพราะมันติดมากแล้วนี่ จะไปตีตีเดียวหักโหมทีเดียวไม่ได้ ต้องพยายามหักเข้ามา ๆ เวลาเข้าแล้วให้ออกก็ได้ ไม่ให้ออกก็ได้ ได้ไหม บังคับเข้าไปเป็นลำดับ

ครั้นไปแล้วให้ฟังมีแต่อก ไม่ได้เข้า เข้าแล้วไม่ให้ออกได้ไหม ไล่เข้าไปๆ มีแต่ ออกๆ ตีเข้าไปซิ จนกระทั่งถึงไม่ให้ออก ตีเข้าไป คือไม่ให้ออกรู้สิ่งต่างๆ เอาที่นี้ให้ทำ อย่างนี้ๆ เราอธิบายให้ฟัง แก่ไม่ยอมฟังละซิ แก่ติดของแก่แล้วภาวนา ชัดกั๊กกับเรา เอาไปเอามาก็ถูกเราไล่ลงภูเขา คือเราจำพรรษาอยู่กับเณรหนึ่งอยู่บนภูเขา พวกหมู่คณะ อยู่ทางตีนภูเขานั้น วัตถุประสงค์ทุกวันนี่ เราจำพรรษาอยู่บนกับเณร พอถึงเวลาวัน พระวันอะไรเขาจะลัดทุ่งขึ้นไปหาเรา ๔ โมงเย็นเขาไป จวน ๖ โมงเย็นเขาก็ลงมา ยกไป ทั้งคณะในวัด

จากนั้นมาก็เอากันละที่นี้ สอนกัน ตักกันเข้าจนกระทั่งถึงมืดเลยไม่ให้ออก แก่ก็เถียงเรา เอากันอย่างหนัก แก่ติด เข้าใจใหม่ แก่ไม่รู้ จากนั้นมาก็ไล่ลงภูเขา เอาหนักถึงขนาดไล่ลงภูเขา ร้องให้ลงภูเขาเลย ร้องให้ก็เฉยเรา น้ำตานี้ไม่เป็นประโยชน์สู้น้ำธรรม ไม่ได้ น้ำตาไม่เกิดประโยชน์อะไร ลงภูเขาไปร้องไห้ไป เราเฉยเราไม่สนใจ น้ำตาไม่เกิดประโยชน์ เราสอนทุกอย่างแล้วแก่ไม่ยอมเอาเพราะมันติดมาก เมื่อถูกไล่ลงภูเขา ร้องไห้ลงไปเลย ไปก็ไปเห็นโทษของแก่ว่าแห้ว หมดที่ฟัง เราก็หวังจะฟังเป็นฟังตาย กับอาจารย์องค์นี้ แต่ครั้นแล้วก็มาถูกท่านไล่ลงจากภูเขา เราจะไปอาศัยใครฟังใคร ว่าแห้วมากที่เดียว เสียใจร้องไห้ลงไป

ก็มาสะดุดใจที่ว่า การที่ท่านไล่ลงภูเขาถึงขนาดร้องไห้เป็นเพราะอะไร เหตุไร ท่านถึงไล่ ไม่ใช่เราผิดเราพลาดตรงไหนแล้วหรือ แล้วไม่ใช่เราต่อต้านไม่ฟังท่านหรือ มาย้อนถามตัวเองเมื่อหมดทางไปแล้ว ก็ท่านสอนอย่างนั้นๆ เราไม่ปฏิบัติตามท่าน ท่านไล่ลงภูเขาสสมควรแล้ว ว่ามันนะจะให้เจ้าของ เอาที่นี้ให้ปฏิบัติตามที่ท่านสอนดูซินะ เป็นยังงี้ก็ให้รู้กันคราวนี้ นี่เอาแต่ทวิมานะไปถกเถียงท่าน ท่านไล่ลงภูเขาสสมควรแล้ว ว่าตัวเองนะ สอนตัวเอง เอา ที่นี้ให้ปฏิบัติตามท่าน ท่านสอนว่ายังงี้ให้ปฏิบัติตาม

พอปฏิบัติตามมันก็ลงพุ่งลงไปเลยทีเดียว พอออกจากที่แล้วก็หันหน้าไปทาง ภูเขา ออกจากที่ภาวนาแล้วกราบ พอตอนบ่ายก็ไปละที่นี้ ไปทางนั้นก็กำลังปิดกวาดอยู่ บ่าย ๔ โมง เหว มาอะไรนักปราชญ์ ขึ้น จอมปราชญ์มาจากไหนนี่ ขึ้นมาหาอะไร มาหา คนโง่คนพาล เดี่ยวๆ ให้พูดเสียก่อนๆ ตกลงเราก็เลยวางไม้ตาดตรงนั้นละ ปิดกวาด อยู่กับเณร เขาก็ยกชบวนไป ก็เลยนั่งอยู่บนหินนั้นเลย หินदान แล้วก็เล่าให้ฟังอย่างนั้น

เมื่อเขายอมรับเหตุรับผล จิตเป็นไปด้วยดีตามที่เราสอนแล้ว ที่นี้เราก็สอนต่อ จากนั้นมาเรื่องของแก่ทั้งหมดปิดหมดเลย ลงในเรื่องของเราล้วนๆ ไม่นานนะแก่ก็ผ่าน ได้เลย นี่เห็นไหมละ การแนะนำสั่งสอนถ้าความรู้ไม่ถึงไม่ได้นะ ดีไม่ดีเขาจะถูกอีกด้วย นี่เราก็ได้สอนอย่างว่า แม้ซีแก้ว ความรู้พิสดารมากที่เดียว เรื่องการไปการอยู่ของเราที่ ไหนแมนยามากไม่มีผิดเลย พอเราจะไปไหน วัดเราอยู่ทางด้านโน้น บ้านอยู่ตรงนี้

สำนักแม่ชีอยู่ทางโน้น นิสัยของเราจะไปไหนเราไม่เคยบอกใคร เราจะไปไหนปู่ป้าวันนี้จะไปนี่เตรียมของไปเลย เขารู้แล้วทางโน้น แม่ชีคนนี้แหละบอก ไปแล้วนะวันนี้ไปดูซิไปแล้ว

ไม่มีผิดมีพลาด อย่างมากแกก็ขยายความลงไปว่าเย็นหมดเลย บริเวณที่เราอยู่นี่เย็นหมดเลย ไปแล้ว นี่แกไขความออกมา ถ้าไม่ใช่แกก็บอกว่าไปแล้ววันนี้เท่านั้น ที่นี้เวลามาก็เหมือนกัน พอมาถึงวัดปู้บ มาถึงแล้ววันนี้ ไปดู ถึงแล้ว อันนี้ไม่ผิดพลาดเลย เก่งมาก เราออกจากวัดไปไหนเมื่อไรรู้ทันที เวลาขากลับมาถึงวัดก็รู้ บอกไม่ผิดพลาดเลย เก่งความรู้ของแก

นี่เราพูดถึงเรื่องความรู้พิสดารมากก็คือแม่ชีแก้ว เอาเสียจนกระทั่งเราโล่งภูเขา ร้องให้ลงไป ไม่เอาขนาดนั้นไม่ได้นะ คือมันติด ติดแล้วก็สำคัญว่านี่เป็นของแท้ของจริงของเลิศของเลอไปเสียหมดเลย ครูบาอาจารย์สอนเหมือนไม่มีน้ำยา จากนั้นก็โล่งภูเขา ลงภูเขาแล้วถึงระลึกละได้ เอาคำสอนเราไปสอนก็รู้ตัวขึ้นมา พลิกใหม่ขึ้นมา เป็นอย่างนั้นนะการสอนคน

อย่างพ่อแม่ครูจารย์ท่านพูดถูกต้องแล้ว ท่านห้ามไม่ให้ภาวนาเพราะความรู้พิสดาร แต่ท่านทิ้งท้ายเอาไว้ว่า ต่อไปจะมีผู้มาสอนอยู่ ก็พอดีเป็นจังหวะเราไปสอน แก่งมากความรู้ แก่ก็ผ่านไปได้แล้ว เร็วนะ ปี ๒๔๙๕ แก่ผ่านไปเลยเชียวนะ พอแกล้งแล้วที่นี้ก็สอนภายในที่จะแก็กิเลสส่วนๆ มันก็พุ่งเลย แต่ก่อนมีแต่เรื่องสังสมกิเลส ความรู้นั้นรู้นี้ มีแต่ความเพลิดความเพลิน เป็นการสังสมกิเลสไม่ใช้การแก็กิเลส เมื่อเราฟังเต็มเม็ดเต็มหน่วยแล้วเราก็อห่ห้ามเข้ามา คือให้ตัดออก ที่นี้จะสอนวิธีการแก็กิเลส แก่ไม่ยอมรับ ถูกโล่งจากภูเขาจนร้องไห้แล้วถึงกลับมาเห็นโทษของตัว แล้วมาเห็นคุณค่าของการสอนของเรา นำคำสอนของเรามา มันก็ลงอย่างงั้นละ

เร็วอยู่นะ ๙๕ แก่ผ่านไป แก่ภรรยาลงไปอัฐิของแก็กก็กลายเป็นพระธาตุ รวดเร็วมากนะ เพราะผ่านไปแล้วตั้งแต่ ๒๔๙๕ จนกระทั่ง พ.ศ.เท่าไรแกถึงตาย อัฐิกลายเป็นพระธาตุเรียบร้อยแล้ว นี่ละที่เก่าว่า ปีนี้จะมีคนมาแนะนำสั่งสอนพวกเรา คล้ายคลึงกับหลวงปู่มั่น พระเณรจะมีมากคล้ายคลึงกัน ปีนี้แหละคอยดูนะ แล้วก็เป็นอย่างจริง ๆ ปีนั้นเราก็ไป เวลาแก่เล่าให้ฟังนี้ พวกดวงดาวดวงเล็กดวงใหญ่เหาะมาจากบนฟ้า ส่งางามมา ดวงใหญ่ก็มีดวงเล็กก็มี มาลงห้วยทรายหมด ดาวทั้งหลายก็คือบรรดาครูบาอาจารย์และพระเณรเก่า ๆ ก็ลงที่นั่นละห้วยทราย สร้างวัดเล็ก ๆ น้อย ๆ ตามนั้น ที่เราไปอยู่นั้น ๔ ปี

พอออกมา คนมาแล้วก็ให้ไปดู ไซ้ไหมเป็นอาจารย์ที่จะสอนที่ว่าเหาะมาบนอากาศนั้นนะ ไซ้ไหมไปดู ไม่ใช่ ไม่ใช่เรื่อย ครูบาอาจารย์องค์ไหนที่มีชื่อเสียงมานี้ ไปดู

ใช้ไหม ไม่ใช่ๆ พอถึงวาระเราเนี่ย มันก็แปลกอยู่นะ นี่เปิดให้ฟังเสีย แกก็ตายไปแล้วแหละ พอไปถึงเท่านั้นเห็นเรามานี้ หุย ไม่ทราบมันเป็นยังไง บอกตรงๆ แกพูดตรงๆ พอมองเห็นสะดุ้งปึ้งเลย ทั้งปวดหนักทั้งปวดเบา ยุ่งไปหมดในนี้ละ ชัดเจนแล้ว องค์กรนี้จะสอนเรา พอกลับไปถึงวัดแล้ว องค์กรนี้ใช้ไหม ใช่ องค์กรนี้แหละ ร้อยทั้งร้อยองค์กรนี้ละ แต่คอยฟังท่านจะสอนพวกเราไหมเท่านั้นแหละ คอยฟังดู บทเวลาไล่ลงภูเขา จนร้องไห้สอนหรือไม่สอน มันก็รู้ นี่ละเป็นอย่างนั้นแกรู้จักก่อน

ไล่กลงภูเขา แกร้องไห้ลงไป แกว่า องค์กรนี้แหละๆ แต่คอยฟังท่านจะสอนเราหรือไม่เท่านั้นแหละ บทเวลาสอน ไล่ลงภูเขา พอเห็นแล้วมันสะดุ้ง ผู้ที่เคยแนะนำสั่งสอนเคยเป็นครูเป็นอาจารย์มา ความหมายว่าเงี้ย พอมองเห็นปั๊บมันสะดุ้งปึ้งเลย ทั้งปวดหนักทั้งปวดเบาวิ่งไปในนี้ ทั้งเคารพเลื่อมใส ยอมตั้งแต่ยังไม่สอน ยอมแล้วลงแล้วว่าเงี้ย ถึงขนาดนั้นมันก็ยังแพง(หวงแหน) จนได้ไล่ลงภูเขา ร้องไห้ นี่ละการสอนคน ทางห่วยทรายก็ได้แม่ชีแก้ว อัจฉริยะของแกกลายเป็นพระธาตุ ความรู้แกพิสดารมากทีเดียว พวกเปรตพวกผีพวกอะไรนี้ เห็นหมดนั่นละ

เราไปอยู่ห่วยทราย ๔ ปี ไปอยู่ปีที่หนึ่ง ปีที่ ๒ แม่ชีแก้วก็ผ่านได้ ไปอยู่นั้นได้ ๔ ปี ออกจากนั้นแล้วก็ลงไปจำพรรษาที่จันทบุรี ย้อนกลับมาที่จันทบุรีที่นั่นจนกระทั่งปานนี้แหละ สร้างวัด

ให้พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัติต่อศีลต่อธรรมนะ เล่นกับกิเลสตัณหาเหมือนเล่นกับมูตรกับคูด มูตรคูดเป็นยังไง มันสะอาดสะอาดอันไหน นากราบนำไหว่นำบูชาไหมกองมูตรกองคูด กิเลสตัณหาแบบเดียวกัน อย่าพากันเพลินบ้ากันนะ มันเพลินมันเพลินลิ้มเนื้อลิ้มตัว เพราะกิเลสตัณหาลากไปๆ เห็นกองมูตรกองคูดว่าเป็นของดีของดี ว่าเป็นทองคำ แล้วเห็นทองคำว่าเป็นมูตรเป็นคูดไปเสีย โลกมันเลยเลอะเทอะ หาหลักหาเกณฑ์ยึดไม่ได้เวลานี้ จะใหญ่จะน้อยเรียนสูงเรียนต่ำ เรียนชั้นไหนภูมิใดก็ตาม จิตไม่มีธรรมเสียอย่างเดียวเลวหมด ถ้ามีธรรมจะไม่เรียนมากขนาดไหนก็ตาม มีธรรมเป็นหลักใจแล้ว นั่นละมีใจเป็นหลัก มีทางเจริญได้ พากันจำเอา

กิเลสเป็นของง่ายเมื่อไร ฆ่ากิเลสไม่ใช่ของง่ายนะ โอ้ หนักมากทีเดียว พุดให้ตรงศัพท์ตรงแสงเลยก็คือว่า เราเนี่ยตั้งแต่ออกปฏิบัติพรรษา ๗ ถึงพรรษา ๑๖ เป็นเวลา ๙ ปี ได้รับโอวาทอย่างถึงใจจากพ่อแม่ครูจารย์มัน ไม่มีอะไรบกพร่องในโอวาทของท่าน เต็มเม็ดเต็มหน่วย เป็นกำลังใจอย่างเต็มที่ ถึงขนาดนั้นยังพึดกันถึง ๙ ปี ฟังชินะมันถึงได้ฟัง พุดให้มันชัดเจน ๙ ปี กิเลสถึงได้ฟัง ตั้งแต่พรรษา ๗ ถึงพรรษา ๑๖ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๔๓ หลังวัดดอยธรรมเจดีย์ ๙ ปี เอากันเต็มเหนี่ยว มันถึงได้ฟัง ไม่ใช่เอาธรรมดา เอาจริงเอาจัง เรียกว่าถ้าเป็นนักมวยก็ไม่มีกรรมการแยก ใครตีให้อยู่น

เวที ใครไม่ดีให้ตกเวทีไปเลย ระหว่างกิเลสกับเราพีดกันบนหัวใจ อยู่ในหัวใจ เอา กิเลสดีให้มันครองหัวใจ ถ้ามันไม่ดีให้มันตกเวทีเลย ชัดกันจนกระทั่งกิเลสตกเวทีเป็น เวลา ๙ ปี เห็นไหมล่ะ

กิเลสตกเวที ๙ ปี เราไม่ตก เราไม่ตกเราก็บอกว่าไม่ตก พีดกันถึง ๙ ปี ตั้งแต่ พุทธชา ๗ ถึงพุทธชา ๑๖ พีดกับกิเลส เหนียวไหมกิเลส คำว่าเหนียวไหมกิเลสก็คือว่า พีดกันอย่างเต็มเหนียว ตกนรกทั้งเป็นก็คือเราชัดกันกับกิเลส เพราะมันเอาจริงเอาจัง เชื่อมมรรคผลนิพพานที่พ่อแม่ครูอาจารย์เปิดทางให้เรียบร้อยแล้ว แม้กิเลสจะมีเต็ม หัวใจก็ตาม ความสงสัยมรรคผลนิพพานหายหมดเลย มีแต่จิตจะพุ่งๆ ไปเลย ถึงขนาด นั้นยังขาดเสียตั้ง ๙ ปี เห็นไหมล่ะ จากนั้นแล้วจึงได้มาเทศน์สอนโลก

เพราะฉะนั้นการสอนโลก เราจึงสอนด้วยความไม่สงสัย สอนอย่างเปิดหัวอกทุก อย่างเลย จำอยู่ทั้งกลางวันกลางคืน ไม่มีคำว่าเย็นว่าเดินว่านั่งว่านอน ธรรมชาตินี้จำอยู่ บนหัวใจตลอดเวลา ตั้งแต่กิเลสขาดสะบั้น ธรรมเลยกระจ่างออกมา หายสงสัยทุกสิ่ง ทุกอย่าง มรรคผลนิพพาน พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ นรกสวรรค์ พรหมโลก นิพพาน หายสงสัยไปเลย ใจนี้เปิดออกหมดให้เห็นชัดเจน จะไปถามใครไม่ต้องถาม พากันจำเอา

ธรรมมีสตๆ ร้อนๆ นะ อย่าถือตั้งแต่กิเลสสตๆ ร้อนๆ หลอกคนตลอดไป มัน พากันจมกันหมดทั้งเมืองไทยเรานะ ถ้าถือธรรมแล้ว มีการยับยั้งกันได้ รังกันได้ แล้วจะ พออยู่ ไม่ผาดโผนโจนทะยานไปกับกิเลสเกินไป จะมีการหักห้ามตนบ้าง สร้างความดี เวลาว่าง มันมีวันหนึ่งๆ ๒๔ ชั่วโมง ทำไมจะไม่ว่างการสร้างความดี วิ่งไปตามกิเลส ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับ ทำไมมันว่างตลอด เอาอย่างนี้ซิถามเจ้าของ เราจะสร้าง ความดี ทำไมมันไม่ว่าง เวลาตายมันทำไมว่าง ให้เข้าเข้าไปซิ ใครๆ ก็ไม่ว่างๆ เวลาตาย เอาเวลาว่างมาจากไหน มันถึงได้ตาย พีดกันตรงนี้ มันก็อยู่หมัดเข้าใจไหม อยู่หมัด

อ้าว เอาอย่างจังๆ มันก็อยู่หมัดละซิ ถ้าไม่จัง มันขาดเราอยู่หมัดนะ มันมีสอง อย่าง ถ้าเราไม่จริงไม่จังกับมัน กิเลสเอาเราอยู่หมัด ถ้าเราเอาอย่างจริงจังกับกิเลส กิเลสอยู่หมัดเลย พระพุทธเจ้า พระสาวกทั้งหลายประเภทที่เอากิเลสอยู่หมัด พวกเรา นี้มีแต่กิเลสเอาอยู่หมัด พวกนี้พวกอยู่หมัด ยอมกิเลส เอาละพอ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน FM 103.25 MHz

และเครือข่ายทั่วประเทศ